

Історія Ірини Гальперіної – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Творчиня змін та можливостей»

У світі є люди, зустріч з якими змінює все навколо. Однією з таких неймовірних постатей є Гальперіна Ірина - жінка сили, тепла й безмежного таланту. Учителька від Бога, майстриня свого ремесла і берегиня людських душ.

Ще до війни пані Ірина була серцем і душею мальовничого села Республіка Нікольської територіальної громади Маріупольського району, працюючи заступником директора з виховної роботи. Вона вміло розпалювала у дитячих серцях жагу до знань, любов до рідної землі й прагнення бути гідними громадянами. У 2021 році за особистий внесок у розвиток України та вірність нації була нагороджена орденом «Берегиня України» та Почесною грамотою від третього Президента України Віктора Ющенка.

Та прийшов той страшний ранок 24 лютого 2022 року. Вибухи розірвали звичний спокій, а страх оселився в очах. Живучі біля Маріуполя, Ірина чула страшні вибухи та постріли і думка про те, що може статись неминуче.... Не вагаючись ні хвилини, пані Ірина разом з родиною сина вирушила до міста Лубни на Полтавщині, аби бути ближче до доньки й маленького онука. Бо тоді кожна мить мала вагу вічності, і головним стало - зберегти родину. Коли влітку небо над Україною трохи проясніло, родина знову об'єдналася - цього разу у затишному селі Крюківщина Київської області. Та пані Ірина не з тих, хто зупиняється на досягнутому. Нині вона тимчасово виконує обов'язки директора рідної Республіканської школи, підтримуючи своїх учнів і колег, які виїхали на підконтрольну Україні територію.

Вона - ініціаторка яскравих, важливих проєктів і акцій, що залишають слід у серцях. Саме завдяки її ініціативі з'явилася збірка віршів творчих представниць Нікольської громади "Душа в поетичних рядках", твори написані після 24 лютого 2022 року. Після трагічних повідомлень про загибель випускників Республіканської школи, розпочинає збирати і публікувати матеріали про героїзм земляків на соціальних сторінках громади. Аби зберегти історичні матеріали, свідчення звільнених з полону та спогади рідних загиблих військовослужбовців, з'являється книга «Були, є і будемо» і музейна кімната з експонатами, виставками та цікавими матеріалами, на базі Центру життєстійкості Нікольської територіальної громади у м. Київ.

У 2025 році Ірина Гальперіна разом із командою однодумців реалізували проєкт «Жінки громади під час війни», який був покликаний показати силу,

стійкість та щоденний внесок жінок у життя громади під час найважчих випробувань. Ірина об'єднала навколо себе активних та небайдужих, щоб дати голос 25 історіям, які надихають і допомагають рухатися вперед. Епіграфом зустрічей були мудрі слова: **«У час війни жінки стають тими, хто тримає небо силою любові, віри та незламності».**

Наразі пані Ірина, спільно з командою однодумців працює над другим виданням «Боремося за право БУТИ», вкладаючи у нього кожне биття свого серця. Разом із командою записують свідчення, аби ніхто не забував, якою ціною дається мир, якою дорогою доводиться йти людям, аби повернути собі свободу. Герої цієї книги – військовослужбовці і звільнені з полону, волонтери і мешканці громади, яким чудом вдалося виїхати на підконтрольну Україні територію. Ця книга є живим доказом того, що людяність та співчуття можуть подолати будь-які випробування. Їхні історії сповнені не лише трагізму, а й неймовірної сили та відданості. Поруч із цими спогадами - розповіді про воїнів, які назавжди залишаться в пам'яті громади як герої, що пожертвували собою заради миру та майбутнього кожного з нас.

Ірина у складі команди Нікольської громади стала учасницею обласної мистецької акції «Донеччина вишивана», що об'єднала майстрів та поціновувачів традиційного українського мистецтва. Це подія, яка зберігає та популяризує культурну спадщину нашого регіону, навіть у найскладніші часи. Любов до рідного приазовського краю Ірина передає в легендах та віршах про заповідник «Кам'яні Могили» і мальовничі місця рідного села, ставши дипломанткою літературного конкурсу в межах історико-культурного фестивалю «Дике Поле. Шлях до Європи». Цей фестиваль - справжня платформа для творчості, діалогу та осмислення нашої історії, яка відкриває Донеччину для всієї України та світу.

Пані Ірина мріє про нові проєкти для дітей і дорослих. Її очі світяться вірою у Перемогу, а душа - великими планами на майбутнє. Вона мріє про той день, коли українське небо буде чистим, коли у кожній хаті пануватиме сміх, а у кожному серці - спокій.